

Öğrenme Bildirgesi (100,000 imza için)

HAYDİ, BİR YERDEN BAŞLAYALIM!

“Yüzbin İmza Manifestosu”

Biz aşağıda imzası bulunanlar, şunları ilân etmeyi bir borç biliyoruz:

1. “Çocuklarımızın yetiştirilmesinde göz önünde tutulması gereken en temel ilke'nin ne olacağı” sorusu, eğitim alanındaki birinci öncelikli sorudur.

O “en temel ilke” üzerinde uzlaşma sağlanamadığı sürece, konu ikincil önemdeki sorunlara indirgeniyor. Bu uzlaşma bugüne kadar aranmadı, çünkü var olduğu kabul edildi. Hâlbuki herkesin eğitimden beklentisi bir diğerinden farklıdır.

Buna göre, “eğitimden –en temelde-ne bekliyoruz?” sorusunun şu tanımda uzlaşarak cevaplanması ve sonra da tüm karar ve eylemlerimizin buna göre gözden geçirilmesi gerekir:

“EĞİTİM, ÇOCUKLARIMIZIN AYAKLARI ÜZERİNDE DURMA BECERİLERİ KAZANMALARI İÇİN YAPILMALIDIR”

Çeşitli bağlamlardaki beklentilerin bu temel beklentiyle birleştirilerek onu geri plana itmesine -hatta giderek kaybettirmesine-izin verilmemelidir.

Toplum kesimlerinin *akıl*, *ahlâk* ve *estetik* bağlamlardaki değişik tercihleri arasındaki uzlaşmaların, ancak kendi ayakları üzerinde durabilen bireylerden oluşan bir toplumda sağlıklı, evrensel değerlerle de uyum içinde olabilir.

Buna göre, eğitimin bu en temel amacı üzerinde bir uzlaşmanın sağlanması yolunda çaba harcayacağımı taahhüt ederim.

2. “Ayakları üzerinde durmak” deyimini, sorunların, en değerli kalıtsal miras olan öğrenilebilirliğin harekete geçirilerek çözülebilmesi olarak anlıyor, eğitim kurumlarının asli ödevinin, onlara bu bilinç ve özgüveni vermek olduğunu düşünüyorum,

Aksine, bir yerlerde zaten mevcut bilgileri akıllarında tutmayı, nedenini anlamaya çalışmadıkları kalıpları ezberlemeyi bu yollarla dini, etnik, siyasal ideolojiler yönünde koşullandırılmalarını eğitim olarak görmüyor, bu tür tutumların onları ayakta durdurmadığına, aksine yaşam boyu “eğdiğini” düşünüyorum.

Buna göre, okulların bu asli görevlerini tam olarak yerine getirmesi yolunda üzerime düşen görevleri yapacağımı taahhüt ediyorum.

3. Televizyon, basın, sokak, tribün, moda gibi unsurların her birinin birer okul haline geldiği ve böylece çocuklarımızın bir “çoklu okullar sistemi” tarafından kavrandığı bir gerçektir.

Bu “diğer okullar” ı olumlu etkiler yapacak tutumlara doğru zorlamanın bir hakkım ve görevim olduğunu düşünüyorum; bunları izlerken, satın alırken, başkalarına tavsiye ederken ve/ya reklam verirken bu “demokratik baskı” görevimi unutmamayı taahhüt ediyorum.

Beyaz Nokta® Gelişim Vakfı: Bildirgeyi imzalamak için lütfen aşağıdaki linke tıklayınız.

<http://www.beyaznokta.org.tr/oku.php?id=67>

Yazıya Gelen Yorumlar

Hüsnü Balın

13.02.2008 20:52

"Sağlam" demekle; kendi içinde tutarlı ve konun ele alınışı itibariyle kapsam dışı kalan bir parça bırakılmadığını ifade etmeye çalıştım. Bütüncül ve tutarlılık sağlanmış durumda...
Anlaşılabilirlik ve okuma kolaylığı açısından da pozitif...

Bu tür bildirelerin sınırlı sayıda kelime ile ele alınması gerekliliği yazarı sınırlamaktadır. Her konuda olduğu gibi bu eğitim konusunu sadece belli bir kritere göre incelemeye tabi tutmakla yetinmemeliyiz. Tek reçeteli saptama ve teşhisler bazı boyutları gözden kaçırmamıza neden olabilir.

"Eğitim, ona bu öğrenme yeteneğini kullanmakta yol gösterici olmak için verilir. Daha açık bir ifadeyle eğitim, bireyin kendisi ve ait olduğu topluluk bütünü'nün (ekosistem elemanlarının) varlığını sürdürdürebilmesi için ihtiyaçlarını nasıl gidereceğini öğrenmesine zemin hazırlayan bir süreçtir."

İnsan, doğası gereği toplum halinde ve çevreyle uyum içinde yaşamak üzere yaratılmış. Bunun anlamı kendi varlığının, başkalarının varlığına bağlı olduğudur. Başkaları deyince, çevreyi, "insan-hayvan-bitki ve diğer unsurlarıyla bir bütün olan ekosistem"i anlamak gerek. Dolayısıyla birey, onların zararına olacak kazanımlarının uzun vadede kendi lehine yarar getirmediğini görmeli ve edindiği değerler bütünü içinde buna en başta yer vermelidir. Eğitim bu gerçeğin tanınması ve öğrenilmesine imkân sağlamalıdır.

Eğitim, çevreye zarar vermeden mal/hizmet/değer üreten bireylerin yetişmesine imkân tanıyan nitelikte olmalıdır. Bireyler bu temelde, neye/niçin inanıp/inanmadığını, neyi/niçin yaptığını ya da yapmadığını sorgulamaya yatkın; doğru'larının bildikleriyle sınırlı olduğu bilincini kazanmış ve nihayet bilgilenmeye açık olarak yetişiyor olmalıdır.

Bu yaklaşımdan "amaçsız olarak yola çıkma" veya "ilkesizliğe teşvik" gibi anlamlar çıkarılmamalı. Zaman içinde değişen önceden kestirilemeyen içsel ve çevresel şartlara göre hedef, rota ve metot revizyonu algılanmalıdır...

"Geleceği doğru olarak tahmin etmenin en sağlam yolu onu inşa etmektir." Diye bir söz vardır.

Ve hayat bir kararlar dizisinden ibaret olduğuna göre:

- "Karar verme süreçleri" konusunu bilmeden,
- Bunca çeşitlilik içinde iyi ile kötüyü aynı anda görmeden,
- Siyah ile beyaz arasında grinin tonları olduğunu içselleştirmeden,
- Yaşa bağlı olarak değişen kavramları bilmeden hayat maratonunun planlanamayacağını,
- Kendimizi ve alternatif yaşam mode'larını tanımadan ideal seçmeye kalkmanın yanlışlığını,
- Genetik yeti ve yatkınlıklarımızın önemini ve seçeceğimiz yolu etkileyebileceğini,
- Coğrafyanın insanları dahil bütün canlıları nasıl etkileyip şekillendirdiğini,
- Önce ne aradığımızı, ne istediğimizi kabaca bilmemiz gerektiğini,
- Sonsuz bilgiyi taramak/öğrenmek yerine seçeceğimiz güzergâha yoğunlaşmamız gerektiğini,
- Dolayısıyla istikbalimizin ana branşını seçmeden ve onu planlamaya başlamadan belli bir yaşa ve olgunlaşmaya gelmemiz gerektiğini,
- Yani mutlu bir yaşam ve başarılı bir kariyer için mümkünse önce hayatımızı modelleyip sonra başımıza gelebilecekleri bilerek hayatı yaşamaya başlamamızın daha uygun olacağını,
- Yeni şeyler öğrendikçe beynimizin ve kapasitesinin – tıpkı kaslarımız gibi- gelişeceğini de biryerlere sıkıştırmamız lazımdır diye düşünüyorum.

Yaşam çevresine uyum sağlama becerisini geliştiremeyen tür veya birey ya yok oluyor, ya da konumunu başkalarına kaptırıp, merteye kaybediyor.

Doğadaki hayvanların biz insanlardan farklı bir avantajı var. Onlar için yer değiştirme de (göç) bir “**uyum sağlama aracı**” olarak işlev görüyor...

Oysa medeni dünyada, siyasi sınırlar, mülkiyet, kurallar vb biz insanların bu doğal aracı kullanma şansını sınırlandırıyor.

Bu durumda kapalı toplumlar oluşuyor ve oralarda **her türlü dejenerasyon** hızlanıyor.

Uyum sağlama becerisini gösterebilen bireyler çoğunluk tarafından **dönek, ilkesiz, sürüden kopan, çıkarıcı**, vb ithamlarla karşı karşıya kalabiliyor.

Sonra çemberi kırmayı becerebilenler arkada kalanları “**statükocu**” olarak adlandırmaya başlıyor. Ve sonra yeni dengeler oluşuyor. Bu döngü, döngüsü devam ediyor.

Bu uyum sürecinde, bireysel (veya türsel) çıkar ile toplumsal (veya ekosistemin) çıkar arasındaki hassas denge karşısında önceliği belirleme ve bir seçim yapma zorunda bırakılan bireyler iyice zorlanmaktadır.

Zira son aşamada, farkındalık sahibi bilinçli bireyin karşısına “insanlık derecesi” de bir değerlendirme de ölçütü olarak çıkmaktadır.

Burada bir de vade konusu var...

Bireyin vadesi bir ömürdür. Oysa toplumunki daha uzun...

Bireyin bilinç düzeyi istediği kadar gelişmiş olsun kendi vadesine öncelik verecektir.

Aile kavramının giderek azaldığı günümüzde insan biraz daha bencilleşmektedir.

Diğer taraftan **istikrar ve öngörülebilirlik** kavramları topyekûn toplumsal kalkınma için tavsiye edilen şeyler.

Birey önce dünyayı anlamalı bütünü kavramalı, ilişkileri fark etmeli, kendi becerilerini fark etmeli, sonra ne istediğini seçmeli ve bu yönde kendisini geliştirmelidir- veya belli bir yaşam seviyesinde kalmayı- tercih etmelidir.